

mislykkedes for ham selv. Men for Fædrelandets Skyld kunde han dog ikke glæde sig derved. Han havde paa det sidste sat saa store Forhaabninger til Per. Han havde i ham set et Forvarsel om en Genopvaagnen af den danske Muldjordskraft, hvorved Landet endelig skulde befries for den Yngel af Jøder og andre Halvtyskere, der havde benyttet sig af Nationens Udmattelse efter Krigen til at tilsnige sig Styret.

Hans Tanker standsede ved Søstersønnen, der netop i de samme Dage havde gjort et nyt Kup. For at sikre sig Støtte af hans Blad havde man valgt Dyhring ind i Bestyrelsen for et af Landets største Aktieselskaber, hvad der aarlig vilde kaste nogle Tusind Kroner af sig uden en Fingers Arbejde. Snart sad han efter al Sandsynlighed ogsaa i Rigsdagen. Den Knægts Held var nærvædt at faa ham til at tvivle paa et retfærdigt Forsyn. Uden Handlekraft, uden Tro, uden Fædrelandsfølelse skred han ustandselig frem i Magt, Betydning og Anseelse, mens den virkelig udvalgte, den fødte Fører, der baade besad Styrke og Sundhed og ikke heller manglede Fædrelandskærlighed, bukkede under. Men saadan var det jo bestandig i Danmark. Slægt efter Slægt groede op — rødkindet og klarøjet, frimodig og stærk. Og Slægt efter Slægt gik i Graven, brudt og bøjet — altid overvunden. Det var, som om en skjult Sygdom tærede paa Nationens Kraft, udmarvede dens bedste Ungdom og lagde Landet aabent for Fremmedes Erobring.

*

*

*